

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

zo 14. júna 2016*

„Odvolanie — Opatrenia na ochranu zdrojov a reštrukturalizácia odvetvia rybolovu — Žiadosti o zvýšenie bezpečnostnej tonáže — Zrušenie pôvodného rozhodnutia o zamietnutí súdmi Únie — Článok 266 ZFEÚ — Zrušenie právneho základu, na ktorom sa zakladá uvedené rozhodnutie o zamietnutí — Právomoc a právny základ na prijatie nových rozhodnutí — Zrušenie nových rozhodnutí o zamietnutí Všeobecným súdom — Zásada právnej istoty“

Vo veci C-361/14 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 25. júla 2014,

Európska komisia, v zastúpení: A. Bouquet a A. Szmytkowska, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci B. Doherty, barrister,

odvolateľka,

ďalší účastníci konania:

Peter McBride, bydliskom v Downingse (Írsko),

Hugh McBride, bydliskom v Downingse,

Mullglen Ltd, so sídlom v Largy (Írsko),

Cathal Boyle, bydliskom vo Fiafannone (Írsko),

Thomas Flaherty, bydliskom v Kilronane (Írsko),

Ocean Trawlers Ltd, so sídlom v Killybegse (Írsko),

Patrick Fitzpatrick, bydliskom v Killeany (Írsko),

Eamon McHugh, bydliskom v Killybegse,

Eugene Hannigan, bydliskom v Killybegse,

Larry Murphy, bydliskom v Castletownbere (Írsko),

Brendan Gill, bydliskom v Lifforde (Írsko),

žalobcovia v prvostupňovom konaní,

* Jazyk konania: angličtina.

v zastúpení: N. Travers, SC, D. Barry, solicitor, a E. Barrington, SC,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, predsedovia komôr M. Ilešič, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, A. Arabadžiev, C. Toader, D. Šváby a C. Lycourgos, sudcovia A. Rosas, A. Borg Barthet (spravodajca), M. Safjan, M. Berger, A. Prechal, E. Jarašiūnas a C. G. Fernlund,

generálna advokátka: E. Sharpston,

tajomník: L. Hewlett, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 1. septembra 2015,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 19. januára 2016,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Európska komisia svojím odvolaním navrhuje zrušenie rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 13. mája 2014, McBride a i./Komisia (T-458/10 až T-467/10 a T-471/10, neuvverejnený, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2014:249), ktorým tento súd zrušil rozhodnutia Komisie K (2010) 4758, K (2010) 4748, K (2010) 4757, K (2010) 4751, K (2010) 4764, K (2010) 4750, K (2010) 4761, K (2010) 4767, K (2010) 4754, K (2010) 4753 a K (2010) 4752 z 13. júla 2010 (ďalej len „sporné rozhodnutia“), ktorými bola zamietnutá žiadosť Írska týkajúca sa zvýšenia cieľov viacročného usmerňovacieho programu IV („ďalej len „VUP IV“) na účely zohľadnenia zlepšení v oblasti bezpečnosti na plavidlách pánov Petra McBrida a Hughha McBrida, spoločnosti Mullglen Ltd, pánov Cathala Boyla a Thomasa Flahertyho, spoločnosti Ocean Trawlers Ltd, a pánov Patricka Fitzpatricka, Eamona McHughu, Eugena Hannigana, Larryho Murphysa a Brendana Gilla (ďalej len „McBride a i.“).

Právny rámec

- 2 Podľa článku 4 ods. 2 rozhodnutia Rady 97/413/ES z 26. júna 1997 o cieľoch a podrobných pravidlách reštrukturalizácie sektora rybného hospodárstva Spoločenstva na obdobie od 1. januára 1997 do 31. decembra 2001 na účely dosiahnutia trvalo udržateľnej rovnováhy medzi zdrojmi a ich využívaním [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 175, 1997, s. 27):
„Vo viacročných usmerňovacích programoch určených členským štátom sú zvýšenia kapacity, ktoré vyplývajú výlučne zo zlepšení v oblasti bezpečnosti, v každom jednotlivom prípade dôvodom na zvýšenie cieľov segmentov flotíl v rovnakej miere, ak uvedené zvýšenia kapacity nemajú za následok zvýšenie rybolovného výkonu dotknutých plavidiel.“ [*neoficiálny preklad*]
- 3 Pokiaľ ide o pravidlá uplatňovania uvedeného rozhodnutia, jeho článok 10 odkazoval na článok 18 nariadenia Rady (EHS) č. 3760/92 z 20. decembra 1992, ktorým sa zavádza režim Spoločenstva pre rybolov a akvakultúru [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 389, 1992, s. 1), ktorý stanovoval postup porady s riadiacim výborom pre odvetvie rybolovu a akvakultúru.

- 4 Článok 1 rozhodnutia Rady 2002/70/ES z 28. januára 2002, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 97/413 (Ú. v. ES L 31, 2002, s. 77) stanovuje, že článok 2 ods. 1 rozhodnutia 97/413 sa nahrádza takto:

„Najneskôr do 31. decembra 2002 sa zníži rybolovný výkon každého členského štátu...“

- 5 Článok 4 ods. 2 rozhodnutia 97/413 bol zrušený rozhodnutím 2002/70 s účinnosťou od 1. januára 2002.
- 6 Podľa bodu 3.3 prílohy rozhodnutia Komisie 98/125/ES zo 16. decembra 1997 o schválení viacročného usmerňovacieho programu írkej rybárskej flotily na obdobie od 1. januára 1997 do 31. decembra 2001 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 39, 1998, s. 41):

„Členské štáty môžu Komisii kedykoľvek predložiť program na zvýšenie úrovne bezpečnosti. V súlade s ustanoveniami článkov 3 a 4 rozhodnutia 97/413/ES Komisia rozhodne, či je zvýšenie kapacity stanovené v takom programe dôvodom príslušného zvýšenia cieľov VUP IV.

...“

- 7 Článok 6 nariadenia Rady (ES) č. 2792/1999 zo 17. decembra 1999, ktorým sa ustanovujú presné predpisy a opatrenia týkajúce sa štrukturálnej pomoci spoločenstva v sektore rybného hospodárstva (Ú. v. ES L 337, 1999, s. 10; Mim. 04/004, s. 179) znie takto:

„1. Obnova flotily a modernizácia rybárskych plavidiel sa organizuje v súlade s touto hlavou.

Každý členský štát predloží Komisii na schválenie v súlade s postupom, ktorý stanovuje článok 23 [ods. 2], trvalé opatrenia na sledovanie obnovy a modernizácie flotily. Členské štáty v rámci týchto opatrení preukážu, že plavidlá sa budú do flotily zaraďovať a vyradovať z nej tak, aby jej kapacita neprevýšila ročné ciele ustanovené vo viacročnom usmerňovacom programe v celkovom meradle a ani za príslušné časti flotily alebo prípadne aby sa jej rybolovná kapacita postupne znižovala na úroveň týchto cieľov.

Pri týchto opatreniach je predovšetkým potrebné zohľadniť skutočnosť, že kapacitu, ktorá bola vyradená na základe poskytnutia finančnej pomoci z verejných zdrojov, nemožno nahradiť, pokiaľ to nie sú plavidlá o celkovej dĺžke do 12 metrov s výnimkou trawlerov.

2. Členské štáty môžu predložiť žiadosť o presne vymedzené a kvantifikované zvýšenie cieľovej kapacity v rámci opatrení zameraných na zvýšenie bezpečnosti, zdokonalenie plavby na mori, zlepšenie hygieny, kvality produktov a pracovných podmienok za predpokladu, že v dôsledku týchto opatrení sa nezvýši miera využívania príslušných zdrojov.

Takúto žiadosť Komisia preskúma a schváli v súlade s postupom, ktorý ustanovuje článok 23 [ods. 2]. Členské štáty zvyšujú kapacitu spravidla v rámci trvalých opatrení, na ktoré sa odvoláva odsek 1.“

- 8 Uvedený článok 6 bol zrušený článkom 1 bodom 6 nariadenia Rady (ES) č. 2369/2002 z 20. decembra 2002, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES) č. 2792/1999 (Ú. v. ES L 358, 2002, s. 49; Mim. vyd. 04/005, s. 450) s účinnosťou od 1. januára 2003.

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 9 Medzi 1. novembrom 2001 a 14. decembrom 2001 McBride a i. predložili Department of Communications, Marine & Natural Resources (Ministerstvo s právomocami v oblasti spojov, námorníctva a prírodných zdrojov, Írsko) žiadosti o zvýšenie kapacity rybárskych lodí, ktoré im patrili, z dôvodu zlepšenia v oblasti bezpečnosti podľa článku 4 ods. 2 rozhodnutia 97/413.
- 10 Na základe týchto individuálnych žiadostí Ministerstvo s právomocami v oblasti spojov, námorníctva a prírodných zdrojov požiadalo listom zo 14. decembra 2001 Komisiu o zvýšenie kapacity o 1 304 brutto ton pre polyvalentný segment a o 5 335 brutto ton pre pelagický segment írskej flotily na základe článku 4 ods. 2 rozhodnutia 97/413 (ďalej len „pôvodná žiadosť“).
- 11 Dňa 4. apríla 2003 prijala Komisia rozhodnutie 2003/245/ES, ktoré sa týka žiadostí, ktoré jej boli doručené, o zvýšenie cieľov VUP IV v rámci zvýšenia bezpečnosti, zdokonalenia plavby na mori, zlepšenia hygieny, kvality produktov a pracovných podmienok na plavidlách dlhších ako 12 metrov [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. EÚ L 90, 2003, s. 48, ďalej len „pôvodné rozhodnutie“). Všetky plavidlá McBride a i. boli uvedené v prílohe II tohto rozhodnutia, ktorá podľa článku 2 druhého odseku tohto rozhodnutia uvádzala žiadosti, ktoré Komisia zamietla.
- 12 Pôvodné rozhodnutie vychádzalo z článku 4 rozhodnutia 97/413, ako aj článku 6 nariadenia č. 2792/1999.
- 13 Proti pôvodnému rozhodnutiu bolo podaných viacero žalôb o neplatnosť, na základe ktorých bol vydaný rozsudok z 13. júna 2006, Boyle a i./Komisia (T-218/03 až T-240/03, EU:T:2006:159), ktorým Všeobecný súd tohto rozhodnutie zrušil v rozsahu, v akom sa uplatňovalo na plavidlá pánov P. McBrida a H. McBrida, spoločnosti Mullglen, a pánov Boyla, Fitzpatricka, McHughu, Hannigana a Gilla. Domnieval sa, že Komisia prijala kritériá, ktoré neboli stanovené v uplatniteľnej právnej úprave a prekročila svoje právomoci. Listom zo 14. júna 2006 vlastníci príslušných plavidiel požiadali Komisiu o prijatie nového rozhodnutia na základe kritérií uvedených v tomto rozsudku.
- 14 Proti rozsudku z 13. júna 2006 Boyle a i./Komisia (T-218/03 až T-240/03, EU:T:2006:159) bolo podané odvolanie, na základe ktorého bol vydaný rozsudok zo 17. apríla 2008, Flaherty a i./Komisia (C-373/06 P, C-379/06 P a C-382/06 P, EU:C:2008:230), ktorým Súdny dvor zrušil z tých istých dôvodov, ako boli uvedené v uvedenom rozsudku, pôvodné rozhodnutie v rozsahu, v akom sa uplatňovalo na plavidlá pána Flahertyho, spoločnosti Ocean Trawlers a pána Murphyho.
- 15 E-mailom z 25. apríla 2008 požiadal zástupca McBride a i. Komisiu o informáciu, aké opatrenia prijala na vykonanie rozsudku z 13. júna 2006, Boyle a i./Komisia (T-218/03 až T-240/03, EU:T:2006:159).
- 16 V nadväznosti na žiadosti McBride a i. došlo k výmene korešpondencie medzi Írskom a Komisiou. Komisia najmä požiadala Írsko o doplňujúce informácie o technických vlastnostiach predmetných plavidiel.
- 17 Komisia sporným rozhodnutím opäť zamietla pôvodnú žiadosť v rozsahu, v akom sa týka plavidiel McBride a i. Domnievala sa, že:
 - pokiaľ ide o plavidlá pánov P. McBrida a H. McBrida, ako aj Fitzpatricka a Hannigana, nahradenie viacerých menších plavidiel novým plavidlom nevedlo k zvýšeniu celkovej kapacity polyvalentného segmentu írskej flotily, takže článok 4 ods. 2 rozhodnutia 97/413 sa neuplatňuje,
 - pokiaľ ide o plavidlá spoločnosti Mullglen, pánov Boyla a Flahertyho, spoločnosti Ocean Trawlers, ako aj pánov McHughu a Murphyho, zvýšenie tonáže nových plavidiel nevyplývalo výhradne zo zlepšenia v oblasti bezpečnosti a malo za následok zvýšenie rybolovného výkonu, a

— pokiaľ ide o plavidlo pána Gilla, zvýšenie tonáže vyplývajúce z predĺženia plavidla nevyplývalo výlučne zo zlepšení v oblasti bezpečnosti a malo za následok zvýšenie rybolovného výkonu.

- 18 Komisia v sporných rozhodnutiach tiež uviedla, že už pre ne neexistuje osobitný právny základ, lebo článok 4 ods. 2 rozhodnutia 97/413 bol zrušený článkom 1 bodom 3 rozhodnutia 2002/70, pričom nebol nahradený rovnocenným ustanovením. V dôsledku toho spresnila, že považovala za nutné prijať rozhodnutie ad hoc a uplatniť hmotnoprávne pravidlá, ktoré boli účinné v čase pôvodnej žiadosti.

Konanie pred Všeobecným súdom a napadnutý rozsudok

- 19 Návrhmi podanými do kancelárie Všeobecného súdu 27. a 28. septembra 2010 podali McBride a i. žaloby o neplatnosť sporných rozhodnutí.
- 20 Na podporu svojich žalôb McBride a i. uviedli šesť žalobných dôvodov založených na neexistencii právneho základu, na porušení podstatných procesných náležitostí, na nesprávnom výklade článku 4 ods. 2 rozhodnutia 97/413, na zjavne nesprávnom uplatnení tohto ustanovenia, na porušení zásady riadnej správy vecí verejných a na porušení zásady rovnosti zaobchádzania.
- 21 Všeobecný súd v napadnutom rozsudku rozhodol, že Komisia nemala právomoc prijať sporné rozhodnutia a vyhovel prvému žalobnému dôvodu v rozsahu, v akom sa týkal nedostatku právomoci tejto inštitúcie. V dôsledku toho zrušil sporné rozhodnutia bez toho, aby preskúmal ostatné žalobné dôvody.

Návrhy účastníkov konania

- 22 Komisia vo svojom odvolaní navrhuje, aby Súdny dvor:
- zrušil napadnutý rozsudok,
 - zamietol žalobu o neplatnosť a v každom prípade prvý žalobný dôvod,
 - subsidiárne vrátil vec na rozhodnutie Všeobecného súdu a
 - zaviazal McBride a i. na náhradu trov odvolacieho konania ako aj konania pred Všeobecným súdom.
- 23 McBride a i. navrhujú, aby Súdny dvor:
- zamietol odvolanie,
 - zaviazal Komisiu na náhradu trov konania,
 - subsidiárne zrušil napadnutý rozsudok, vyhovel žalobám o neplatnosť, najmä prvému a druhému žalobnému dôvodu uvedenému na ich podporu, a zrušil sporné rozhodnutia alebo ešte viac subsidiárne zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec na prejednanie Všeobecnému súdu a zaviazal Komisiu na náhradu trov odvolacieho konania ako aj konania pred Všeobecným súdom.

O odvolaní

- 24 Komisia na podporu svojho odvolania uvádza dva odvolacie dôvody, pričom prvý odvolací dôvod vychádza z toho, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho výkladu a nesprávneho uplatnenia článku 266 ZFEÚ v spojení so zásadou prenesenia právomocí uvedenou v článku 5 ods. 1 a 2 ZEÚ a v článku 13 ods. 2 ZEÚ, ako aj zásadou právnej istoty, a druhý odvolací dôvod vychádza z nedostatku odôvodnenia napadnutého rozsudku.

O prvom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

- 25 Komisia v prvom rade s odkazom na bod 27 rozsudku z 26. apríla 1988, *Asteris a i./Komisia* (97/86, 99/86, 193/86 a 215/86, EU:C:1988:199) pripomína, že článok 266 ZFEÚ ukladá dotknutej inštitúcii povinnosť úplne vykonať rozsudok, ktorým bol zrušený niektorý z jej aktov, pričom musí vziať do úvahy nielen výrok tohto rozsudku, ale aj jeho odôvodnenie, ktoré presne vysvetľuje dôvody nezákonnosti konštatovanej v tomto výroku.
- 26 Tvrdí, že táto povinnosť musí byť vyvážená predovšetkým vo vzťahu k zásade právnej istoty, ako Súdny dvor rozhodol v rozsudku z 26. apríla 1988, *Asteris a i./Komisia* (97/86, 99/86, 193/86 a 215/86, EU:C:1988:199). Všeobecný súd sa však v bodoch 43 a 44 napadnutého rozsudku nesprávne zamerlal len na zásadu prenesenia právomocí.
- 27 Komisia tiež tvrdí, že článok 266 ZFEÚ má rovnaké postavenie ako zásada prenesenia právomocí uvedená v článku 5 ods. 1 a 2 ZEÚ a v článku 13 ods. 2 ZEÚ. Keďže tieto právne normy majú rovnakú právnu silu, Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že uprednostnil zásadu prenesenia právomocí pred povinnosťou, ktorá vyplýva z článku 266 ZFEÚ.
- 28 Komisia v druhom rade tvrdí, že povinnosť, ktorá jej prináleží na základe článku 266 ZFEÚ, teda v prejednávanej veci prijať rozhodnutie o žiadostiach týkajúcich sa plavidiel McBride a i. v nadväznosti na rozsudky z 13. júna 2006, *Boyle a i./Komisia* (T-218/03 až T-240/03, EU:T:2006:159) a zo 17. apríla 2008, *Flaherty a i./Komisia* (C-373/06 P, C-379/06 P a C-382/06 P, EU:C:2008:230), nemohla ignorovať len na základe toho, že normotvorca Únie zrušil procesné ustanovenie, ktoré upravovalo, ako má inštitúcia konať. Uplatnila teda judikatúru vyplývajúcu z rozsudkov z 25. októbra 2007, *SP a i./Komisia* (T-27/03, T-46/03, T-58/03, T-79/03, T-80/03, T-97/03 a T-98/03, EU:T:2007:317) a z 29. marca 2011, *ArcelorMittal Luxembourg/Komisia a Komisia/ArcelorMittal Luxembourg a i.* (C-201/09 P a C-216/09 P, EU:C:2011:190) týkajúcu sa skončenia platnosti Zmluvy ESÚO, podľa ktorej v prípade, že právny základ zanikol, sa môžu hmotnoprávne pravidlá, ktoré z neho vyplývajú, naďalej uplatňovať spoločne s procesnoprávnymi pravidlami, ktoré platia v čase vydania dotknutého aktu.
- 29 Komisia pripúšťa, že článok 266 ZFEÚ „neobnovuje“ právny základ, ktorého platnosť skončila. Dodáva však, že z uvedenej judikatúry implicitne vyplýva, že právo Únie umožňuje vykladať právny základ tak, že ho možno ešte v obmedzenej miere použiť po jeho zrušení. Spresňuje, že táto judikatúra je najmä založená na zásade kontinuity právneho poriadku a právnej istoty. V dôsledku toho článok 4 ods. 2 rozhodnutia 97/413 naďalej priznával Komisii právomoc rozhodnúť z hmotnoprávneho hľadiska o pôvodnej žiadosti. Naopak z procesnoprávneho hľadiska skutočnosť, že toto ustanovenie už nebolo účinné, viedla Komisiu k tomu, že použila konanie *ad hoc* bez porady s riadiacim výborom pre odvetvie rybolovu a akvakultúru na rozdiel od toho, čo stanovovalo rozhodnutie 97/413.

- 30 Komisia v treťom rade vytýka Všeobecnému súdu, že prijal príliš reštriktívny výklad zásady právnej istoty a neuznal, že právny základ môže byť implicitný. Keď Všeobecný súd v podstate zdôraznil v bode 26 napadnutého rozsudku potrebu uviesť právny základ aktu, nezohľadnil ostatné aspekty zásady právnej istoty s ohľadom na rozsudok z 29. marca 2011, ArcelorMittal Luxembourg/Komisia a Komisia/ArcelorMittal Luxembourg a i. (C-201/09 P a C-216/09 P, EU:C:2011:190).
- 31 Okrem toho, keď sa Všeobecný súd v podstate v bode 27 napadnutého rozsudku domnieval, že právny základ aktu musí byť platný v čase prijatia tohto aktu, a to s odkazom na rozsudky z 25. októbra 2007, SP a i./Komisia (T-27/03, T-46/03, T-58/03, T-79/03, T-80/03, T-97/03 a T-98/03, EU:T:2007:317) a z 29. marca 2011, ArcelorMittal Luxembourg/Komisia a Komisia/ArcelorMittal Luxembourg a i. (C-201/09 P a C-216/09 P, EU:C:2011:190), túto judikatúru citoval neúplným spôsobom. Neuviedol, že podľa tejto judikatúry je možné uplatniť právny základ z hmotnoprávneho hľadiska, aj ak už nie je platný. Existenciu tejto možnosti podporujú výkladové pravidlá týkajúce sa zásady efektívnosti práva Únie. V prejednávanej veci teda možno stále uplatniť článok 4 ods. 2 rozhodnutia 97/413 ako implicitný právny základ na účely vykonania rozsudkov z 13. júna 2006, Boyle a i./Komisia (T-218/03 až T-240/03, EU:T:2006:159) a zo 17. apríla 2008, Flaherty a i./Komisia (C-373/06 P, C-379/06 P a C-382/06 P, EU:C:2008:230).
- 32 V štvrtom rade Komisia tvrdí, že Všeobecný súd tým, že nesprávne vykladal článok 266 ZFEÚ, nepriamo oslabil účinnosť žaloby o neplatnosť stanovenú v článku 263 ZFEU, lebo napadnutý rozsudok vytvára medzeru v opravných prostriedkoch dostupných McBride a i.
- 33 V piatom rade Komisia tvrdí, že napadnutý rozsudok oslabuje tiež zásadu právnej istoty. Všeobecný súd na jednej strane tým, že v bode 35 tohto rozsudku uviedol, že Komisia nemala po 1. januári 2003 právny základ na to, aby rozhodla o pôvodnej žiadosti alebo o žiadostiach podaných po vyhlásení rozsudkov z 13. júna 2006, Boyle a i./Komisia (T-218/03 až T-240/03, EU:T:2006:159) a zo 17. apríla 2008, Flaherty a i./Komisia (C-373/06 P, C-379/06 P a C-382/06 P, EU:C:2008:230), spochybnil platnosť pôvodného rozhodnutia vo vzťahu k prevádzkovateľom plavidiel, pre ktorých bolo rozhodnutie priaznivé. Na druhej strane napadnutý rozsudok ohrozoval tiež právnu istotu vo vzťahu k rozhodnutiu prijatému v roku 2010, ktorým sa vyhovel jednému prevádzkovateľovi plavidla, lebo z neho vyplývalo, že v roku 2010 neexistoval právny základ na prijatie tohto rozhodnutia.
- 34 McBride a i. navrhujú, aby bol prvý odvolací dôvod zamietnutý.

Posúdenie Súdny dvorom

- 35 Po prvé, pokiaľ ide o argumentáciu Komisie založenú na povinnosti, ktorá jej vyplýva z článku 266 ZFEÚ, treba pripomenúť, že podľa tohto článku inštitúcia, ktorej akt bol vyhlásený za neplatný, musí prijať opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s rozsudkom zrušujúcim tento akt. Súdny dvor v tejto súvislosti rozhodol, že na dosiahnutie súladu s týmto rozsudkom a jeho úplné vykonanie sú dotknuté inštitúcie povinné dodržať nielen výrok tohto rozsudku, ale aj dôvody, ktoré viedli k tomuto výroku a o ktoré sa tento výrok bezpodmienečne opiera, takže sú nevyhnutné na určenie presného zmyslu toho, o čom sa rozhodlo vo výroku (rozsudok z 26. apríla 1988, Asteris a i./Komisia, 97/86, 99/86, 193/86 a 215/86, EU:C:1988:199, bod 27).
- 36 Pred prijatím týchto opatrení inštitúciou, ktorá vydala zrušený akt, sa však kladie otázka právomoci tejto inštitúcie, lebo inštitúcie Únie môžu konať len v medziach zverených právomocí, ako Všeobecný súd správne pripomenul v bodoch 23 až 25 napadnutého rozsudku.
- 37 Vzhľadom na to, že rozhodnutie 97/413 a článok 6 nariadenia č. 2792/1999, ktoré oprávňujú Komisiu preskúmať a rozhodnúť o žiadostiach na zvýšenie bezpečnostnej tonáže boli zrušené a žiadne iné ustanovenie, hoci len prechodné, neoprávňovalo Komisiou prijať nové rozhodnutia, v právnom poriadku Únie neexistoval vhodný právny základ umožňujúci Komisii prijať sporné rozhodnutia.

- 38 Okrem toho, ako Všeobecný súd správne rozhodol v bode 44 napadnutého rozsudku, povinnosť konať, ktorá vyplýva z článku 266 ZFEÚ, nie je zdrojom právomoci pre Komisiu, ani jej neumožňuje opierať sa o právny základ, ktorý bol medzitým zrušený.
- 39 Okrem toho sa Komisia nemôže platne odvolávať na judikatúru vyplývajúcu z rozsudku z 26. apríla 1988, *Asteris a i./Komisia* (97/86, 99/86, 193/86 a 215/86, EU:C:1988:199) na odôvodnenie toho, že Súdny dvor vykladal súčasný článok 266 ZFEÚ extenzívne a povinnosť Komisie konať podľa tohto článku vyvážil vo vzťahu k zásade právnej istoty. Hoci je pravda, že Súdny dvor sa v tomto rozsudku domnieval, že po vydaní rozsudku, ktorým bolo zrušené predmetné nariadenie, musí Komisia nielen prijať nové nariadenie, ktorým napravi konštatovanú nezákonnosť, ale tiež odstrániť túto nezákonnosť do budúcnosti, nevyslovil sa, pokiaľ ide o existenciu právneho základu, ktorý by Komisiu oprávňoval zmeniť predmetné nariadenie do budúcnosti.
- 40 Po druhé, pokiaľ ide o tvrdenie Komisie založené na uplatnení judikatúry vyplývajúcej z rozsudkov z 25. októbra 2007, *SP a i./Komisia* (T-27/03, T-46/03, T-58/03, T-79/03, T-80/03, T-97/03 a T-98/03, EU:T:2007:317) a z 29. marca 2011, *ArcelorMittal Luxembourg/Komisia a Komisia/ArcelorMittal Luxembourg a i.* (C-201/09 P a C-216/09 P, EU:C:2011:190), z tejto judikatúry vyplýva, že dodržanie zásad upravujúcich uplatňovanie právnych predpisov v čase, ako aj požiadavky týkajúce sa právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery vyžadujú uplatnenie hmotnoprávnej úpravy platnej v čase, keď vznikli predmetné skutočnosti, hoci táto právna úprava už neplatí v čase prijatia aktu inštitúciou Únie, a naopak ustanovenie predstavujúce právny základ aktu a oprávňujúce inštitúciu Únie prijať predmetný akt musí platiť v čase prijatia tohto aktu. Tak isto postup prijímania tohto aktu musí byť v súlade s pravidlami platnými v čase tohto prijatia.
- 41 Pokiaľ ide o prejednávajúcu vec, Komisia sa v prvom rade nemôže na podporu svojho tvrdenia účinne odvolávať na uvedenú judikatúru.
- 42 Hoci je pravda, že článok 4 ods. 2 rozhodnutia 97/413, ktorý platil v čase podania pôvodnej žiadosti, sa aj napriek jeho zrušeniu s účinnosťou od 1. januára 2002 naďalej uplatňoval na túto žiadosť ako hmotnoprávne pravidlo ustanovujúce kritériá prípustnosti zvýšenia kapacity rybárskeho plavidla, žiadne platné ustanovenie v čase prijatia sporných rozhodnutí nepriznávalo Komisii právny základ na toto prijatie. Článok 6 ods. 2 nariadenia č. 2792/1999, ktorý v čase podania pôvodnej žiadosti obsahoval právny základ, ktorý Komisiu oprávňoval rozhodnúť o takejto žiadosti, bol zrušený od 1. januára 2003 a nebol nahradený analogickým alebo prechodným ustanovením, ktoré by Komisii priznávalo takýto právny základ.
- 43 Okrem toho, keďže procesné pravidlá týkajúce sa uplatnenia rozhodnutia 97/413, uvedené v článku 10 tohto rozhodnutia, ako aj v článku 6 nariadenia č. 2792/1999, už neboli v čase prijatia sporných rozhodnutí platné, Komisia použila konanie *ad hoc*, ktoré sa však neopieralo o žiadne ustanovenie, ktoré by bolo k tomuto dátumu platné.
- 44 V druhom rade treba konštatovať, že tvrdenie Komisie založené na uplatnení judikatúry vyplývajúcej z rozsudkov z 25. októbra 2007, *SP a i./Komisia* (T-27/03, T-46/03, T-58/03, T-79/03, T-80/03, T-97/03 a T-98/03, EU:T:2007:317) a z 29. marca 2011, *ArcelorMittal Luxembourg/Komisia a Komisia/ArcelorMittal Luxembourg a i.* (C-201/09 P a C-216/09 P, EU:C:2011:190) spočíva na nesprávnom výklade tejto judikatúry.
- 45 Ako bolo pripomenuté v bode 40 tohto rozsudku, uvedená judikatúra povoľuje uplatnenie hmotnoprávnych pravidiel platných v čase skutkových okolností veci samej podľa procesnoprávnych pravidiel platných v čase prijatia dotknutého aktu za podmienky, že právny základ, ktorý oprávňuje inštitúciu konať, je v čase prijatia dotknutého aktu platný. Naopak, ako v podstate uvádza generálna advokátka v bode 92 svojich návrhov, túto istú judikatúru nemožno vykladať tak, že umožňuje prostredníctvom uplatnenia všeobecných zásad práva Únie, aby Komisia použila právny základ, ktorý

už nie je platný, na uplatnenie hmotnoprávneho pravidla, v prejednávanej veci článku 4 ods. 2 rozhodnutia 97/413, ako základu rozhodnutia o pôvodnej žiadosti v nadväznosti na zrušenie pôvodného rozhodnutia súdom Únie.

- 46 V treťom rade Komisia nemôže Všeobecnému súdu vytýkať, že neuznal, že právny základ môže byť implicitný.
- 47 Všeobecný súd s odkazom na rozsudky z 26. marca 1987, Komisia/Rada (45/86, EU:C:1987:163) a z 1. októbra 2009, Komisia/Rada (C-370/07, EU:C:2009:590) v bode 26 napadnutého rozsudku správne uviedol, že požiadavka právnej istoty vyžaduje, aby záväzná povaha akéhokoľvek aktu, ktorý smeruje k vytvoreniu právnych účinkov, bola odvodená z ustanovenia práva Únie, ktoré v ňom musí byť výslovne uvedené ako právny základ a ktoré stanovuje právnu formu aktu.
- 48 Hoci opomenutie odkazu na konkrétne ustanovenie Zmluvy nemôže predstavovať podstatnú vadu, ak právny základ aktu môže byť určený na základe iných skutočností, takýto výslovný odkaz je nevyhnutný vtedy, ak sú v prípade jeho neexistencie dotknuté osoby a Súdny dvor v neistote, pokiaľ ide o konkrétny právny základ (rozsudky z 26. marca 1987, Komisia/Rada, 45/86, EU:C:1987:163, bod 9, a z 1. októbra 2009, Komisia/Rada, C-370/07, EU:C:2009:590, bod 56).
- 49 Ako však uviedol Všeobecný súd v bode 36 napadnutého rozsudku, v prejednávanej veci neexistoval právny základ pre prijatie sporných rozhodnutí z 13. júla 2010. Všeobecnému súdu preto nemožno vytýkať, že v tejto súvislosti prijal reštriktívny výklad zásady právnej istoty.
- 50 Okrem toho, na rozdiel od tvrdení Komisie, zásada efektívnosti práva Únie nemôže znamenať, že na účely splnenia povinností, ktoré Komisii vyplývajú z článku 266 ZFEÚ, treba článok 4 ods. 2 rozhodnutia 97/413 považovať za implicitný právny základ, na základe ktorého je oprávnená rozhodnúť o pôvodnej žiadosti.
- 51 V štvrtom rade, pokiaľ ide o tvrdenie Komisie, že napadnutý rozsudok vytvára medzeru v opravných prostriedkoch dostupných McBride a i., treba uviesť, že McBride a i. si zachovávajú možnosť podať žalobu o náhradu škody proti Únii namietajúc nezákonnosť pôvodného rozhodnutia.
- 52 Okrem toho z článku 266 ZFEÚ vyplýva, že inštitúcia, ktorej akt bol vyhlásený za neplatný, musí prijať opatrenia potrebné na vykonanie rozsudkov súdov Únie, avšak toto ustanovenie nekonkretizuje povahu opatrení, ktoré má táto inštitúcia prijať na účely takéhoto vykonania.
- 53 Ako viedla generálna advokátka v bode 70 a 98 svojich návrhov, dotknutej inštitúcii teda prináleží určiť tieto opatrenia.
- 54 Z toho vyplýva, že štvrtý odvolací dôvod sa musí zamietnuť.
- 55 V piatom rade, pokiaľ ide o tvrdenie Komisie vychádzajúce z toho, že napadnutý rozsudok oslabuje zásadu právnej istoty, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry rozhodnutie, ktoré osoba, ktorej je určené, nenapadla v lehotách stanovených v článku 263 ZFEÚ, sa voči nej stáva konečným (pozri v tomto zmysle najmä rozsudok zo 17. novembra 1965, Collotti/Súdny dvor, 20/65, EU:C:1965:115, a z 9. marca 1994, TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, bod 13).
- 56 Zásada právnej istoty, z ktorej táto judikatúra vychádza, teda stanovuje, že platnosť pôvodného rozhodnutia alebo rozhodnutí Komisie prijatých v roku 2010, ktoré boli priaznivé pre prevádzkovateľov plavidiel alebo ktoré sa voči nim stali konečnými, nie je napadnutým rozsudkom dotknutá, lebo tento rozsudok sa týka len sporných rozhodnutí, proti ktorým bola podaná žaloba o neplatnosť.
- 57 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že prvý odvolací dôvod sa musí zamietnuť.

O druhom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

- 58 V prvom rade Komisia vytýka Všeobecnému súdu, že porušil svoju povinnosť odôvodnenia, pretože skreslil právne tvrdenia, ktoré pred ním uviedla, a v dôsledku toho na ne neodpovedal. V tejto súvislosti jasne uviedla, že na jednej strane nemohla použiť konanie stanovené rozhodnutím 97/413, takže musela použiť konanie *ad hoc*, a na druhej strane že možnosť použiť toto rozhodnutie z hmotnoprávneho hľadiska ostala zachovaná v súlade s judikatúrou vyplývajúcou z rozsudkov z 25. októbra 2007, SP a i./Komisia (T-27/03, T-46/03, T-58/03, T-79/03, T-80/03, T-97/03 a T-98/03, EU:T:2007:317) a z 29. marca 2011, ArcelorMittal Luxembourg/Komisia a Komisia/ArcelorMittal Luxembourg a i. (C-201/09 P a C-216/09 P, EU:C:2011:190). Toto tvrdenie týkajúce sa rozlíšenia medzi procesnoprávnymi pravidlami a hmotnoprávnymi pravidlami nie je v napadnutom rozsudku správne vyjadrené a body 37 až 44 tohto rozsudku reagujú na tvrdenia McBride a i., a nie na tvrdenia Komisie.
- 59 V druhom rade Komisia tvrdí, že napadnutý rozsudok neodpovedá na otázku prípustnosti, ktorá sa kládla vo veci Gill/Komisia, T-471/10. Uvádza, že v tejto veci žalobca podal svoju žalobu o neplatnosť jednu hodinu a 21 minút po uplynutí lehoty z dôvodu technických problémov s faxom. Hoci Všeobecný súd nemá povinnosť zaoberať sa každou právnou otázkou, ktorá mu je predložená, otázkou prípustnosti sa mal v uvedenej veci zaoberať výslovne.
- 60 McBride a i. navrhujú, aby bol druhý odvolací dôvod zamietnutý.

Posúdenie Súdny dvorom

- 61 Po prvé, pokiaľ ide o tvrdenie uvedené Komisiou vychádzajúce z toho, že Všeobecný súd porušil povinnosť odôvodnenia, je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry povinnosť odôvodniť rozsudky, ktorá prináleží Všeobecnému súdu podľa článku 36 a článku 53 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, neukladá Všeobecnému súdu povinnosť vypracovať také odôvodnenie, ktoré by vyčerpávajúcim spôsobom a jednotlivo rozoberalo všetky tvrdenia účastníkov sporu. Odôvodnenie teda môže byť implicitné pod podmienkou, že umožní zúčastneným osobám oboznámiť sa s dôvodmi, ktoré viedli k prijatiu predmetných opatrení, a Súdnemu dvoru poskytne dostatok informácií potrebných na uskutočnenie preskúmania (rozsudok z 29. marca 2011, ArcelorMittal Luxembourg/Komisia a Komisia/ArcelorMittal Luxembourg a i., C-201/09 P a C-216/09 P, EU:C:2011:190, bod 78, ako aj citovaná judikatúra).
- 62 Na jednej strane treba konštatovať, že týmto tvrdením Komisia v podstate opakuje argumentáciu, ktorú už uviedla na podporu svojho prvého odvolacieho dôvodu.
- 63 Na druhej strane, hoci je pravda, že tvrdenia Komisie boli v napadnutom rozsudku preskúmané len stručne, platí, že odôvodnenie Všeobecného súdu je jasné a umožňuje Komisii oboznámiť sa s dôvodmi, ktoré viedli k zrušeniu sporných rozhodnutí a podať odvolanie, o čom svedčí aj množstvo tvrdení, ktoré Komisia uviedla v rámci prvého odvolacieho dôvodu, a Súdnemu dvoru poskytuje dostatok informácií potrebných na uskutočnenie preskúmania.
- 64 Z toho vyplýva, že napadnutý rozsudok nie je poznačený nedostatkom odôvodnenia.
- 65 Po druhé, pokiaľ ide o tvrdenie Komisie vychádzajúce z toho, že napadnutý rozsudok neodpovedal na otázku prípustnosti, treba uviesť, že Všeobecný súd uzneseniami z 1. apríla 2011, Doherty/Komisia (T-468/10, EU:T:2011:133), Conneely/Komisia (T-469/10, neuvverejnené, EU:T:2011:134), Oglesby/Komisia (T-470/10, neuvverejnené, EU:T:2011:135), Cavankee Fishing/Komisia (T-472/10,

neuvěřených, EU:T:2011:136) a McGing/Komisia (T-473/10, neuvěřených, EU:T:2011:137) zamietol ako zjavne neprípustné žaloby podané vo veciach, ktoré viedli k vydaniu týchto uznesení, pretože boli podané oneskorene.

- 66 Všeobecný súd v každom z uvedených odvolaní po tom, ako uviedol, že fax kancelárie počas zasielania žaloby vo veci T-471/10 27. septembra 2010 medzi 23.53 a 23.57 luxemburského času neodpovedal, dospel k záveru, že vzhľadom na priemerný čas doručovania faxom vo veciach Hugh McBride/Komisia, T-459/10, Boyle/Komisia, T-461/10, Flaherty/Komisia, T-462/10, Ocean Trawlers/Komisia, T-463/10, Fitzpatrick/Komisia, T-464/10, Hannigan/Komisia, T-466/10 a Murphy/Komisia, T-467/10, aj keby fax v kancelárii fungoval normálne, podarilo by sa do polnoci, keď uplynula lehota na podanie žalôb, odoslať jedine žalobu vo veci Gill/Komisia, T-471/10.
- 67 Za týchto podmienok nemožno Všeobecnému súdu vytýkať, že neuviedol riadne odôvodnenie svojho rozhodnutia, podľa ktorého bola žaloba vo veci Gill/Komisia, T-471/10 podaná v lehote.
- 68 Z toho vyplýva, že druhé tvrdenie a v dôsledku toho celý druhý odvolací dôvod sa musia zamietnuť.
- 69 V dôsledku toho sa musí odvolanie zamietnuť.

O trovách

- 70 Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne aj o trovách konania. Podľa článku 138 ods. 1 toho istého rokovacieho poriadku uplatniteľného na odvolacie konanie na základe článku 184 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku, každý účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.
- 71 Keďže McBride a i. navrhli zaviazať Komisiu na náhradu trov konania a Komisia nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol a vyhlásil:

1. Odvolanie sa zamieta.

2. Európska komisia je povinná nahradiť trovy konania.

Podpisy